

nasch Ert napelneny je swojeje Kwalbu, a swojeje Gjeszju schjednje. Ps. 11. v. 8. Ton najljepshi Wopor, kiz so tebi spodoba, je ton Wopor Davitowy we 51 Psalmi, menujzy, ponizna Butroba. Da dai, so bychmy s Davitowej Poniznoszju sawolali a prajili: Schtu smy my a nasch Dom, so ty nas tak zonuješ? A jeli so dyrbjato nas tola nascheje Staboszje dla ta rosna Medzakomnosz pschewatacz, laj-da dzerz nam to twojeje newurekneneje Ssmjelnoszje dla t Dobroczi. Zeno sposchz nam, so bychmy kstamnej wjecznej Czrodzi tych Sswjatyh pschischli. O kak dyrbi tedom nasch Ert poiny twojeje Kwalby, polny Hallelujow, polny krasnych Kyrlischow wokolo twojeho Throna bycz. Tu Kwilu nech so czi nasch nedokonjany Wopor we Nadzi lubi, kotryz czi tezz njett we wjerjazym Wotze naschu a Kyrlischu pschinešemy.

Szenje na štyrnatu Nedzeli po swjatej Trojizy, Luc. 17. v. 11—19.

A poda so, jako Jesus czenische do Jerusalema, dzjesche won šredza psches Samariški a Galilejski Kraj. A jako won do jeneho Mjestka pschindze, setkachu jeho dzesacz wužadni Wuszzy, czi stejachu nasdala, a posbjezechu šwoj Loš, a dzachu: Jesu, luby Mišchtre, šmjel so nad nami! A dyz won jich wulada, dzjesche won knim: Dziejce a pokazecze so Mjeschnikam. A sta so, jako tam dzjechu, buchu woni wucziszzeni. Jedyn wak beš nimi, jako widzische, so won wustroweny bje, wroczi so, a kralešche Boha šwulkim Lošom. A panuschi na šwoje Wobleczo kjeho Rohomaj, dzakowasche so, a ton bjesche Samariški. Jesus pak wotmolwi a dzjesche: Neje jich dzesacz wucziszzenych: Džeba pak šu czi džeweczjo? Neje so hewak žadyn namakal, kiz by so wrocził, so by Bohu Gjesz dal, hacz jeno ton Žužomnik? A won dzjesche knemu: Stan a dzi, twoja Wjera je cze wuštrawila.

W dženšnišchim Szenju šlyšchi Wasch a Luboš pschi Pošletku, kak ton Kneš tu Wjeru kwali. Twoja Wjera, praji won t Samaritšemu, kiz bjesche wužadny byl, je czi pomhala. Won tehodla tej Wjeri tu Gjesz dawa, so je wotčerštwil, niz šebi šamemu, (hewak by won rek, ja šym czi pomhala). Štym ze won naš wabicz, so bychmy po tajkim Snamenju šzylej Nadziju Bohu so dowjerili, a ja wjeste mjeli, so šchtož my wjerimy, psches Kryštusa dostanemy. Wjerimy my psches Kryštusa Wodacze tych Kječow a wjeczne Žiwenje, da je Haj a Hamen! Wjerimy, so je nam Boh Kryštusa dla nadny a šmjelny, da tezz ze nadny a šmjelny bycz.

Dyž won tehodla šchitko Wjeri pschizpije, niz Bohu kiz jo tola šam dawa, to cžini won tehodla, so by kojždy wufnył, jeli so schtu nješchto wot Boha prošy, a jo tola nekrydne, hacz jo runje rad mjecz ze a tezz treba, so to na Bosy neležji, ale žylje na jeho Newjeri;

hewak, dy bychmy šylnje wjerili, bychmy so tezz wješzje dostali.

My zemy šebi tehodla prijotk štačič:

Ši wo šebne Wuczby Kryštusowe,

- I. Kak psches tu Wjeru scho pola Boha dostanemy,
- II. Kak sa Bože Dobroty dzakomni bycz dyrbiny,
- III. A kak ton Medžak teho Sswjeta šezeryliwje šuesz mamy.

I. Da je ta prjenja Wuczba šdženšnišcheho Szenja, so bychmy wedžili, so so to štač dyrbi, cžohož so wot Boha nadžijemy, aby we Wjeri šebi prošymy. Schtuž so pak Bohu dowjerič, a so ničeho Dobrego wot neho nadžijecz nochze, ton šej jeno newomysł, so budže nješchto dostacz. Kajž Jakub we šwojim Piszi na I. Stawi rraji. Pschetož, schtuž ze š Bohom nješchto cžinicž mjecz, a nješchto wot neho prošyč, ton nešmje ani žwyšlowacz, ani tam a šem khablacz, ani prajicz: Schtu da wje, hacz ze mi jo dacz? aby schtu da wje, hacz šym teho hodny? Ne! ne! Boh šwarnuj! Ale kak dyrbišch prajicz: